

JUNIJ ♦♦♦♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

DRAGA FRANCIKA!

NAJPREJ Te moram poučiti. Vse kaže, da boš res še učiteljica. In hudo bo pri Tebi v šoli. Na izlete boš jemala samo pridne učence, nagajivce pa puščala doma. Potem bo pa zamera v vasi, kreg med otroki in napetost med starši in gospodično. Vidiš, vaša gospodična ima že prav: ali vse ali nobenega! In ko boš sama učiteljica in boš peljala svojo deco na izlet, boš pa videla, kaka muka je za učiteljico, da pazi na tako nemirno čredo, ki bezljá na vse strani. Če bom tudi jaz učiteljica, vprašáš? Upam, da bom. In veš, kam bom prosila? Na kmete! Kar v vašo vas! Pa bova skupaj navijali uro pobom zanikarnim, ki dajejo denar — namesto za zvezke — pa za strupene cigarete. Pa dopovedavala jim bom — kakor tudi zdaj učitelji in učiteljice — kako strupen je tobak sploh, strupen za odrasle, pa še bolj za nedorasle. In strupen tudi za dušo, ker jemljejo otroci staršem denar in ker zakrivajo svoje sleparstvo z lažmi. Jakopinov oče ima prav. Takim pobom ni treba dati nobene pare v roko. Oče bi se moral dogovoriti s trgovcem, da bi dajal račun o šolskih potrebščinah njemu. Takim zapravlјivcem bi

jaz dala za kazen prepisati lepi članek Ernestine Česnikove v zadnji številki »Vrtca«. Kdaj in kako se bo naučil varčevanja deček, ki razmetava tako grdo, kar zaslužita težko oče in mati? Kdaj se bo naučil varovati glavno bogastvo vsakega človeka: zdravje — če pobira nemarne čike? Če ima otrok kako grinto ali prasko in pride kaj tobakovega strupa vanjo, si zastrupi kri. Majhna razpoka na ustnici — pa je že marsikdo umrl za rakom na ustnicah.

Nerodno je tudi to, če se otrok ne nauči že zgodaj prav ravnati z denarjem. V moji šoli bo moral imeti vsak otrok zapisnik, kjer bo zapisal vsako paro, kdaj jo je dobil in kam jo je dal. Moja mama pripoveduje, kako je bila bogata kot otrok, če je dobila v dar par penezov, zdaj pa razmetava že vsak otrok dinarje.

Je pa marsikaj tudi v mestu hudo — in še huje kakor na vasi — kajti v mestu te mami ob vsakem vogalu avtomat s čokolado, stojе barake s piškoti in sladkorčki. In kino! Koliko denarja znesejo tudi otroci vanj! Rajši so nekateri brez kruha, kakor da ne bi šli v kino. Po tobaku segajo seveda fantiči tudi. In če je tudi postava, ki prepoveduje kajenje dečkom, vendar po skrivališčih ne drži. Ko bi si kupili otroci za denar, ki ga izmečejo za škodljivi tobak, kruha in sadja, koliko bolje bi obrnili svoj denar. In pri vas še suhe trave ne pustijo v miru? Da le ni bil Janko zraven, praviš. Prepričana sem, da hodi Janko v šolo in iz šole modro, kakor se spodobi bratu modre Francike in bratrancu še bolj modre Dragice. Poglej, iz kake neumnosti nastane staršem škoda! Gotovo bodo morali poravnati kmetoma zgubo, ki jo imata na smrekah! In Dorica-edinka, ki je padla v gorečo suhljad! Kaka žalost za starše! Našo mamo so kar solze oblile, ko sem ji brala tvoje pismo.

In »aleluja« — tista jed! Da bi jedli repne olupke zaradi Turkov, tega pri nas ne vemo. Gospod Jarc pri Svetem Florijanu v Ljubljani je pravil vselej pri blagoslovljenju pirhov, kaka lakota je bila leta 1817. Takrat so jedli repne olupke za Veliko noč in takrat se je prijelo te jedi ime »aleluja«. Saj ni Bog ve kaj ta »aleluja«, ali je lep spomin in opomin je: Ko se gostimo s potico, klobaso in plečutom, ne pozabimo, za-

hvaliti se Bogu! Naši pradedi so bili svojčas veseli »aleluje«, ki jim je naznanjala boljše leto, kakor je bilo leto lakote.

Praviš, da bi jaz znorela od veselja, če bi prišla ob šmarničnem času k vam. Pa je tudi pri nas čudovito lepo pomladi in po vseh cerkvah v mestu.

Huda si, ker si me čakala o božičnih praznikih, in misliš, da me boš zastonj čakala tudi ob velikih počitnicah. Ne, Francika! Zdravnik je naročil mami: »Na kmete z Dragico!« Veš, od samega učenja sem vsa medla in suha. Pa pridem, pridem! Živijo! Povej Janku, da pojdeva na Robidnjak! Joj, to bomo letali in pasli krave in obračali pokošeno in se vozili na lojternicah! Ljuba Francika — kmalu kmalu te objame Tvoja

Dragica.

Lep pozdrav teti in stricu!

Črtomir Zorec: Vrabec.

ATENE so glavno mesto Grške že mnogo stoletij. V starem veku je vladal ondi »svet modrih«. Zborovali so na pobočju gore pod milim nebom, razpravljali in odločevali so o državnih zadevah ter sodili zločince.

Zgodilo se je, da je ravno ob času zborovanja »sveta modrih« preganjal jastreb malega vrabca, ki se je ves preplašen zaletel med zborovalce in se enemu izmed móž zamešal med gube oblačila. Mož pa je ves jezen zagrabil vrabca in ga vrgel ob tla, da se je drobno bitje takoj ubilo.

Drugi možje, to videč, so vstali in z gnusom rekli: »Kdo bi mogel sedeti s človekom, ki ravna tako kruto z živalmi. Ta ni sposoben, ne vreden, da sodi ljudi, ki jih privedó pred nas, da jih pravično sodimo.«

Nato je moral okrutnež oditi: godrnjal je pa: »Kaj ima vrabec s tem opraviti. Ali sodimo ljudi ali ptiče?«

Da, toda tudi z živalmi moramo imeti sočutje, če hočemo pravično in blagohotno soditi ljudi. Komur se žival ne smili, ta tudi s človekom ne bo ravnal plemenito.